

РЕШЕНИЕ

№ 40339

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7593** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на И. Л. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Л. В., срещу Заповед № GRAM 1409722 от 06.07.2025г., издадена от полицай от 06 РУ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП /ЗППАМ/ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Според жалбоподателя заповедта е неправилна и незаконосъобразна. Оспорват се изложените в ЗППАМ фактически констатации, като се твърди, че на жалбоподателя били извършени повече от седем проби за наличие на алкохол, които били отрицателни, включително и след като дошъл втори полицейски екип, но въпреки това бил съставен АУАН , в който невярно било записано, че М. отказва да даде проба. Въпреки че М. не оспорил показанията на уреда, бил издаден талон за медицинско изследване, но той не успял да стигне до лечебното заведение поради неговата отдалеченост, късния час и тъй като вече бил с отнето СУМПС, а автомобилът – deregистриран. Моли се за отмяна на обжалваната заповедта. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски орган в 6 РУ – СДВР, издал оспорената Заповед № GRAM 1409722 от 06.07.2025г., чрез юрисконсулт Г. изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С процесната Заповед № GRAM 1409722 от 06.07.2025г., на И. Л. М. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно

превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ за това, че на същата дата /06.07.2025г./ управлявал в [населено място] по ул. Р. с посока на движение от ул. Българска легия към ул. И. С. собствения си лек автомобил с марка Пежо 3008 с рег. [рег.номер на МПС] , като преди кръстовището на ул. Р. и ул. Бяла Акация е бил спрял за проверка, при която е отказал да бъде изпробван за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № 0404. В заповедта е посочено, че мярката е въз връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1422540. На лицето е издаден талон за медицинско изследване № 312768, според който И. М. е следвало да се яви до 45 мин. в УМБАЛ „Св. А.“.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

По същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, като са спазени изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство /алкотест/ за употребата на алкохол. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено за употреба на алкохол с техническото средство. Както талонът за изследване, така и АУАН са подписани собственоръчно от жалбоподателя без никакви възражения, с оглед на което съдът приема за несъстоятелни и изцяло изградени като защитна теза твърденията, че той бил проверен неколkokратно и резултатът бил отрицателен, но въпреки това било записано, че отказва проверката с техническото средство. Що се отнася до посочените в жалбата причини за неявяването на жалбоподателя в лечебното заведение за извършване на медицинско изследване, те са ирелевантни, а и недоказани, предвид, че няма никакви данни и доказателства, че е направен поне опит за изпълнение на даденото предписание.

При това положение и с оглед приложените по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

След като е категорично установено, че жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за наличието на алкохол с техническото средство /Алкотест дрегер/ е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното, Заповед № GRAM 1409722 от 06.07.2025г., издадена от полицаи от 06 РУ – СДВР, се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото следва да бъде уважена претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 130 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Л. М. срещу Заповед № GRAM 1409722 от 06.07.2025г., издадена от полицаи от 06 РУ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „Б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА И. Л. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 130 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: